

hun nu er henvist til, om hun fik Adgang til lige med Manden at gjøre sin Indflydelse gjældende i Kommunens og Statens Anliggender.« At Lighed for Loven ikke blot var en »Mand-folkeret«, men en Menneskeret vilde fra et demokratisk Standpunkt ikke kunne bestrides. Men var der nu Fare for, »at Familiens og Statens Grundpiller skulde rokkes, om Kvinden fik Adgang til Stemmebordene?« Var det gavnligt for Samfundet, om Kvinden deltog i det offentlige Liv? Spørgsmaalet kunde besvares ad to Veje, ad Erfaringens — der var jo allerede Steder, f. Ex. det amerikanske Territorium, Wyoming, hvor Kvinden *havde* Stemmeret — og ad Slutningens. Taleren vilde vælge den sidste, ville »søge at gjøre Rede for Kvindens ejendommelige Egenskaber« og derfra slutte til hendes Indflydelse i det offentlige Liv.

Ganske vist mente mange, i Tilslutning til Stuart Mill, at man intet kunde vide om Kvindens Væsen og Egenskaber, at »Kvinden som er, er en Frembringelse af daarlig Opdragelse og Aartusenders Mishandling«, og at ingen kjendte »Kvinden, som kommer.« Men det behøvedes ikke. Thi Spørgsmaalet var jo ikke »om at give Kvinden Valgret om Aartusender, men i en overskuelig Fremtid,« og »Resultater, der er frembragte ved Aartusenders Tiltsidesættelse, maatte der vel sagtens Aartusender til at ophæve.« Man kunde altsaa ganske rolig regne med »den Kvinde, som er.« Taleren beskrev saa denne Kvinde. Hun var, som Følge af sit Kald som Slægtens Moder, legemlig svagere og mindre erhvervsdygtig end Manden. Hvad Aandsevnerne angik, stod hun i aandelig *Frembringelsesevne* ikke fuldt ved Siden af Manden og i Erkjendelsens Omfang og Styrke ikke heller; dog var der paa dette Omraade Punkter, hvor Kvinden maatte anses for den overlegne: det umiddelbare Blik, f. Ex. »Bedømmelsen af Personer og Blik for de smaa Forhold og de smaa Ting,« var saaledes *hendes* stærke Side. Det var i det hele taget mere paa det theoretiske end paa det praktiske Omraade, at Manden var den overlegne. Kvindens Styreevne havde saaledes staaet sin Prøve paa en glimrende Maade. — Altsaa legemlig og — til Dels — aandelig var Kvinden Manden underlegen; men der var ét vigtigt Omraade, hvor Kvinden var Manden »ubetinget overlegen«. Det var ikke blot Snak, naar Digterne sang: »Ren som Kildens Vande, tro som Klippens Sten,« og naar en Mand kaldte sin Hustru for sin »bedre Halvdel.«